

af Statskassen skulde gives til en vis Klasse af Borgere fremfor andre, men at der var Tale om at sætte Embedsmændene i det Hele taget i en saadan Stilling, at de, uagtet de ifølge den nye Forsatning, hvori vi nu ere indtraadte, i det Hele ere komne til at staae noget uistfkrere end tidligere, dog kunne bevare den Selvstændighed ligeoverfor Regjeringen, som er nødvendig for vort politiske Livs frie Udvikling, og han gjorde derfor ogsaa opmærksom paa, at Pensionerne, idetmindste for en vis Klasse af Statsembedsmænd, maatte betragtes ligefrem som en Deel af den dem tillagte Lønning, som Staten kun af visse Grunde foretrak foreløbig at holde tilbage, og derefter, naar Embedsmanden af visse Aarsager skulde blive sat ud af sin Tjeneste, da udbetaler ham senere. Naar man holder fast ved dette Synspunkt, saa maa man komme til den Slutning, at Embedsmand ere berettigede til at faae Pension, og at denne Ret maa være aldeles lovbestemt, og man maa altsaa afskjære enhver Udvei til at Naades eller andre Hensyn skulde kunne gjøre sig gjældende i denne Henseende. Det, som den ærede Finantsminister i den Henseende ansøgte igaar for Udkastets Bestemmelser om, at der skulde overlades Regjeringen Myndighed til at bestemme Pensionerne mellem visse Grændser efter de forskellige concrete Omstændigheder, det synes mig ikke var tilfredsstillende, thi han modsagde ikke den Anskuelse, som ogsaa ligger til Grund for selve Lovudkastet, at Embedsmændene have en bestemt Ret, og at denne Ret skal være lovbestemt, og naar dette er Tilfældet, bør der ikke aadnes

Udvei for en Vilkaarlighed, som mere eller mindre maa gjøre sig gjældende, naar det er overladt til Administrationen at bestemme Pensionernes Størrelse. Det Spring, som Lovudkastet i den Henseende gjør, er desuden meget betydeligt, det er ikke alene efter Skalaen 10 pCt., som Pensionen kan variere, efter som den bestemmes til Maximum eller Minimum for de Embedsmænd, der henhøre til samme Klasse i Skalaen; men dersom man tager Hensyn til to Embedsmænd, som staae paa Grændsen, den Eine ved Enden af den foregaaende Klasse og den Anden ved Begyndelsen af den efterfølgende Klasse, og man da undersøger Forholdene, saa vil man finde, at disse to Embedsmænd, mellem hvis Tjenestetid der ikke er mere Forskel end saa Maanedes, ja maaskee end saa Dage, og som have en lige stor Gage i det Dieblit de afgaae fra deres Embede, ville kunne faae Pensioner, som variere idetmindste 50 pCt., og dersom man tager Hensyn til de samme Embedsmænds Enker, saa ville Pensionerne efter Lovudkastet kunne variere over 100 pCt., og det er altsaa et meget betydeligt Spillerum, hvorimellem det paa den Naade efter Lovudkastet er overladt til Regjeringens Skjon at fastsætte Pensionen.

Naar man saaledes gaaer ud fra, at Pensionerne maae fastsættes i Lovudkastet til en bestemt Størrelse, hvilket ogsaa Udvalget har foreslaaet, saa er der to Ting, der i den Henseende maa tages Hensyn til; nemlig den Tid, hvori Embedsmanden har tjent, og Vigtigheden af den Tjeneste, som han i hele sin Embedstid har viist Staten.